

Behandling, har været Genstand for en nøje Overvejelse i det andet høje Ting med det Resultat, at det er blevet forandret paa væsentlige Punkter. Jeg betragter den Ændring, Lovforslaget har været Genstand for i Folketinget, som en meget betydelig Forbedring af Lovforslaget, som det oprindeligt var, da det blev fremsat i Folketinget af Ministeren. Men dermed er ikke sagt, at Lovforslaget i den Skikkelse, det har nu, tilfredsstiller mig og mit Parti. Det maa endnu ændres meget betydeligt, hvis vi skal kunne stemme for det. Mit Partis Ordfører i Folketinget har gjort det Hovedsynspunkt gældende, som ogsaa jeg slutter mig til, at for at et Lovforslag om Aldersrente skulde kunne tilfredsstille det radikale Venstre, maatte det have saadanne Takster, at det nødtørftige Livsbehov kunde tilfredsstilles. Men det har det foreliggende Lovforslag ikke. Selv om det bringer Forbedringer paa enkelte Punkter — det gælder særlig de enligt stillede —, stryges samtidig Dyrtidstillæg, Brændselshjælp og Sygehjælp. Det vil komme til at betyde en ret betydelig Forringelse af Aldersrentenydernes Livsvilkaar, selv om man tager den Forhøjelse af Taksterne, der finder Sted, i Betragtning. Vi har i det andet høje Ting fra radikal Side stillet forskellige Ændringsforslag, som tog Sigte paa en Forbedring af disse Forhold, først og fremmest gennem en betydelig Forhøjelse af Taksterne, Bibeholdelse af Sygehjælpen og Bibeholdelse af Brændselshjælpen, medens vi mente, det var rettest at give Dyrtidstillæget en noget anden Form, end det hidtil har haft. Det kan ikke nægtes, at naar Dyrtidstillæget anvendes som hidtil med ligelige Tilskud til alle, enten deres ordinære Hjælp er stor eller lille, høj eller lav, vil der fremkomme adskillige skæve Forhold. Det kan ikke nægtes, at det er et lidt uheldigt Forhold, hvis den ordinære Aldersrente er en 30—40 Kr. og Dyrtidstillæget 84. Det kan godt ske, og det forekommer mig, at det er med god Grund, adskillige Kommunalraad har henledet Opmærksomheden paa dette Punkt. Jeg tror derfor, det vil være rettest, bedst overensstemmende med Retfærdighedsfølelsen og tillige med de praktiske Forhold, naar nu Spørgsmaalet om Revision af Aldersrenten er fremme, at man tager Sigte paa en saadan Ændring af dette Forhold, at Kommunerne faar et Beløb, som de efter frit Skøn kan anvende til særlige Tilskud til dem, der ikke kan nøjes med, hvad der efter de ordinære Takster i Loven tilkommer dem. Det Ændringsforslag, vi stillede herom i Folketinget,

gik som bekendt ud paa, at der skulde kunne ydes 15 pCt. af det Beløb, som Kommunerne paa normal Vis Aaret før har anvendt til Udredelse af Aldersrenten. Men dette Forslag blev sammen med de andre Ændringsforslag, vi stillede, mødt med en kølig Afvisning af den højtærede Indenrigsminister.

Et andet Ændringsforslag, som vi stillede i det høje Folketing, gik ud paa at foretage en Udligning med Hensyn til de aldersrenteberettigede, der venter med at indgive deres Ansøgning om at erholde Aldersrente til efter 65 Aars Alderen. Sagen er den, at de Satser, som er fastsat, betinger en meget betydelig Forhøjelse af Renten, naar vedkommende venter ud over 65 Aars Alderen. Derved kan der imidlertid fremkomme ret vrangte Forhold. F. Eks. kan et 68-aarigt Ægtepar, som er i Besiddelse af en ret stor Formue, faa en betydelig højere Rente end et 65-aarigt Ægtepar, som hverken har Indtægt eller Formue. Det er jo ret vanskeligt at forklare og lidt vanskeligt for det 65-aarige Ægtepar at forstaa, at f. Eks. et Nabøgtepar, som har siddet med en Ejendom og haft Fordel af at beholde den, naar de bliver 68 Aar, kan sælge denne Ejendom, hvorved de faar Raadighed over en lille Formue, og saa faa Ret til en højere Aldersrente end de Aldersrentenydere, der hverken har Formue eller Indkomst. Det er ud fra denne Betragtning og med den Begrundelse, at vi i Folketinget har stillet Forslag om at foretage en Udligning paa dette Punkt. Jeg ser af de Oplysninger, som er fremkommet under Sagens Behandling i Folketinget, at Sogneraadsforeningen har været inde paa det samme Synspunkt, men at Sogneraadsforeningen krævede en hel Udsettelse af det Trappesystem, som er fastsat i den nugældende Lov. Dertil kan vi ikke slutte os, men vi mener, at en Udligning med en 5 pCt.s Stigning for hvert Aar, vedkommende venter, vil være passende, vil bringe det rette Forhold frem, det Forhold, som tilfredsstiller rimelige Hensyn.

Gennem den Ændring, jeg nu sidst har nævnt, og i øvrigt gennem den Indsnævring af Lovens Rammer, som de af os i Folketinget stillede Ændringsforslag betinger, vilde der fremkomme en Besparelse, regnet ud fra de samme Synsmaader, som den højtærede Indenrigsminister har lagt til Grund, af 5½ Mill. Kr., hvilket Beløb vi mener burde komme Kommunerne til gode, som jo i Øjeblikket er meget haardt spændt for økonomisk set. Men den højtærede Minister og Folketingets Flertal har